

σθῆτός τινος· ἐκεῖνοι οἱ κοιτῶνες τῶν Σουλτάνων, βυθισμένοι εἰς μυστηριώδεις σκότους, ὅπου νομίζεις ὅτι ἀκούεις συγκεχυμένους τοὺς ἐρωτικούς στεναγμούς ὅλων τῶν κορών, αἵτινες ἀπώλεσαν ἐκεῖ τὸ παρθενικὸν ἄνθος· ἐκεῖνη ἡ θαυμασία τῶν χρωμάτων ποικιλία, ἥτις, καθὼς μία διεγερτικὴ καὶ πάντοτε μεταβαλλομένη συμφωνία, ἀνυψοῖ τὰς αἰσθήσεις σας, εἰς δὲν εἰξεύρω ποῖαν φανταστικὴν πλάνην, ἥτις σὰς κάμνει νὰ ἀμφιβαλλετε ὅτι ὄνειρεύεσθε· ἐκεῖνη ἡ λεπτή καὶ ἐλαφροτάτη ἀρχιτεκτονικὴ μὲ τοὺς κοκφοτάτους στύλους, οἵτινες φαίνονται ὡς βραχίονες γυναικῶν, μὲ τὰ ἰδιότροπα τόξα, μὲ τοὺς θαλαμίσκους, μὲ τοὺς θόλους γεμάτους κοσμήματα, τὰ ὅποια κρέμονται ἐν εἵδει σταλακτιτῶν, ἀποκρυσταλλωμένων πάγων καὶ σταφυλῶν, καὶ ποικιλόχρους δίκην πρασιῶν ἀνθισμένων, ὅλα ταῦτα σὰς προξενοῦν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ καθήσετε ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τῶν αἰθουσῶν τούτων καὶ νὰ μένετε ἐκεῖ πιέζοντες ἐπὶ τοῦ στήθους σας μίαν μελαχροινὴν κεφαλὴν Ἀνδalousίας, ἡ ὁποία νὰ σὰς κάμῃ νὰ λησμονήσετε τὸν κόσμον καὶ τὸν χρόνον καὶ μὲ ἐν μακρότατον φίλημα, τὸ ὅποιον νὰ ἀπορροφήσῃ τὴν ζωὴν σας, νὰ σὰς ἀποκοιμήσῃ διὰ παντός.

Εἰς τὸ ἰσόγειον πάτωμα ἡ ὠραιότερά αἶθουσα εἶνε ἡ τῶν πρόσδεων, ἀποτελουμένη ἐκ τεσσάρων μεγάλων τόξων, ἅτινα ὑποστηρίζουν μίαν στοᾶν ἐκ τεσσαράκοντα τεσσάρων μικροτέρων τόξων καὶ ὑπεράνω ἐνὰ χριεστάτον θόλον γεγλυμμένον, ζωγραφισμένον, χρυσωμένον, κεντημένον μὲ ἀπαρχμύλλον χάριν καὶ μὲ μυθώδη πολυτέλειαν.

Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπου ἦσαν τὰ χειμερινὰ δωμάτια δὲν ὑπολείπεται ἡ ἐν εὐκτέρῳ τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας τῆς Καθολικῆς, καὶ εἰς μικρὸς θαλᾶμος, ὅστις, ὡς λέγεται, εἶνε ἐκεῖνος ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκοιμήτο ὁ βασιλεὺς Δὸν Πέτρος. Ἀπ' ἐδῶ κατέρχεσθε διὰ στενῆς καὶ μυστηριώδους κλίμακας εἰς τὰ δωμάτια τὰ ὅποια κατέκει ἡ περιώνυμος Μαρία Παδύλλα, εὐνοουμένη τοῦ Δὸν Πέτρου, τὴν ὁποίαν ἡ παράδοσις τοῦ λαοῦ κατηγορεῖ, ὅτι παρεκίνησε τὸν βασιλέα εἰς τὴν ἀδελφοκτονίαν.

Οἱ κῆποι τοῦ Ἀλκαζάρ δὲν εἶνε πολὺ ἐκτεταμένοι, οὔτε ἐκτάκτως ὠραῖοι, ἀλλ' αἱ ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας διεγείρουν, ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ὠραιότητα.

Ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πορτοκαλεῶν καὶ τῶν κυπαρίσσω ἐκείνων, ὅταν ἐπὶ τοῦ διευγεστάτου ἐκείνου οὐρανοῦ τῆς Ἀνδalousίας ἔλαμπεν ἡ σελήνη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ, καὶ τὸ πυκνὸν σμήνος τῶν ἀστρικῶν καὶ τῶν δούλων ἀνεπαύετο, πόσοι μακροὶ ἀνεστεναγμοὶ θερμῶν σουλτανῶν! Πόσοι ταπεινὰ λείξεις ὑπερηφάνων βασιλέων! Τί φοβεροὶ ἔρωτες, καὶ τί φοβερά περιπτώξεις!

— Ἰτιμάδ! ἀγάπη μου! ἐπιθύρῳ, σκεπτόμενος τὴν περιώνυμον ἐρωμένην τοῦ βασιλέως Ἀλ - Μοταμίδ καὶ περιφερόμενος ἀπὸ ἀτραποῦ εἰς ἀτραπὸν οἰοεὶ καταδιώκων τὸ φάσμα τῆς Ἰτιμάδ! Μὴ μὲ ἀφίνης μόνον εἰς τὸν ἥσυχον τούτον παράδεισον! Στάσου! Δός μου μίαν ὥραν ἐκ τῆς εὐτυχίας τῆς νυκτὸς ταύτης! Ἐνθυμεῖσαι; Ἐπεσε εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ἡ πλουσία σου κόμη ἐχύθη ἐπὶ τῶν ὤμων μου ὡς μανδύας καὶ καθ' ὅν τρόπον ὁ μαχητὴς δράττει τὸ ξίφος, ἐδραῖα τὸν λαιμόν σου, λευκότερον καὶ ἀπαλότερον τοῦ λαιμοῦ ἐνὸς κύκνου! Πόσον ἦσο ὠραία! Πῶς ἡ παρὰ φῶρος καρδιά μου ἔσβυσε τὴν οἴψαν τῆς ἐντὸς τοῦ αἰμόχρου στόματός σου! Τὸ ὠραῖόν σου σῶμα ἐξῆλθε τῆς πλουσίας κεντημένης αἰσθητός σου ὡς ἐξέρχεται στιλπνὸν καὶ ἀκτινοβόλον ξίφος τῆς θήκης του, καὶ τότε διὰ τῶν δύο μου χειρῶν ἔσφιξα τὰ εὐρεῖα στέφυα σου καὶ τὴν λεπτήν σου μέσην καὶ ὅλην τὴν θείαν καλλονήν σου! Πόσον μοῦ εἶσαι προσφιλέα, Ἰτιμάδ! Τὸ φίλημα σου εἶνε γλυκὺ ὡς ὁ οἶνος καὶ τὸ βλέμμα σου, ὅπως ὁ οἶνος, παραφέρει τὸ λογικόν!

Ἐνῷ ἔκαμνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἐρωτικὴν μου ἐκδήλωσιν μὲ φράσεις καὶ εἰκόνας κλεμμένας ἀπὸ τοὺς ἄρχαις ποιητὰς καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, ὅπου διέσχιζα μίαν

ἀτραπὸν πλήρη ἀνθῶν, ἡσθάνθην αἴφνης ἐξακοντίζόμενον μεταξὺ τῶν ποδῶν μου ὕδωρ. Κάμνω ἐν πῆδημα ὀπισθεν, δέχομαι ἐν ράντισμα εἰς τὸ πρόσωπον, γυρίζω, δεξιὰ ἐν ράντισμα εἰς τὸν λαιμόν, γυρίζω ἀριστερά, ἄλλο ράντισμα εἰς τὸν τράχηλον· τρέπομαι εἰς φυγὴν, νερὰ ἀπὸ κάτω, νερὰ ἀπὸ τὰ πλάγια, πανταχόθεν, μία βροχὴ ἀδιάκοπος, εἰς τρόπον ὥστε ἐν μιᾷ στιγμῇ ἔγινα κάθυγρος, ὡς νὰ μὲ εἶχον βουτήξῃ ἐντὸς κάδου. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνείγω τὸ στόμα διὰ νὰ φωνάξω, τὸ πᾶν καταπαύει καὶ ἀκούω ἡχηρὸν γέλωτα εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου· στρέφω καὶ βλέπω νεανίαν τινὰ στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ τείχους, ὅστις μὲ παρετῆρει ὡς νὰ μοῦ ἔλεγεν: «σοῦ ἤρεσε;» Ὅταν ἐξῆλθεν μοῦ ἔδειξε τὸ μηχανημα, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐγγίσει διὰ νὰ μοῦ κάμῃ τὴν ἀστείότητα ἐκείνην καὶ μὲ παρηγόρησε διαβεβαιῶν με ὅτι ὁ ἥλιος τῆς Σεβίλλης δὲν θὰ μὲ ἄσινε πολλὴν ὥραν εἰς τὴν ὕγραν ἐκείνην καταστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον ἀποτόμως εἶχον μεταβῆ, δυστυχῆς ἐγὼ! ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς ἀγκάλας τῆς Σουλτάνας μου.

Τὸ ἐσπέρας, παρὰ τὰς γλυκεῖας εἰκόνας τὰς ὁποίας εἶχεν ἀναστήσει ἐν τῇ φαντασίᾳ μου τὸ Ἀλκαζάρ, ἤμην ἀρκετὰ ἀτάρχος, ὥστε νὰ δύναμαι ν' ἀντικρίζω τὴν καλλονὴν τῶν Σεβίλιανῶν χωρὶς νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσω καταφύγιον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ προξένου.

Εἰς κανὲν ἄλλο μέρος δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν γυναῖκες ἰκανώτεραι τῶν Ἀνδalousiῶν νὰ σὲ κάμουν νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ μελετᾷς σχέδια περὶ ἀρπαγῆς· ὅχι μόνον διότι διεγείρουν τὸ πάθος ἐκεῖνο, ὅπερ σὲ κάμνει νὰ διαπράττῃς ἀνοησίας, ἀλλὰ διότι ἀληθῶς φαίνονται ὡς νὰ εἶνε καμωμένα ἐπιτήδες νὰ τὰς πάρῃ κανεῖς, νὰ τὰς κάμῃ ἐν δεματάκι καὶ νὰ τὰς κρύψῃ, τόσον εἶνε μικρά, ἐλαφρά, στρογγυλοῦτσικαι, ἐλαστικαί, τρυφεραί. Τὰ ποδαράκια τῶν ἡμπορῶν νὰ ἔμβουν εὐκόλως καὶ τὰ δύο εἰς ἓν θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου σας μὲ μίαν χεῖρα ἐμπορεῖτε νὰ τὰς σηκώσετε ἀπὸ τὴν μέσην ὡς κοριτσάκια, ἂν δὲ τὰς πιέσετε ὀλίγον μὲ ἓνα δάκτυλον θὰ τὰς λυγίσετε ὡς σχοῖνον. Ἐκτὸς τούτου εἰς τὴν φυσικὴν ὠραιότητα ἐνέουσι τὴν τέχνην τοῦ νὰ βαλίζωσι καὶ νὰ παρατηρῶσι μὲ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ σὲ τρελλαίνουν. Διολισθαίνουν, γλυστροῦν, κυματίζουν· εἰς μίαν μόνην στιγμὴν, διερχόμενοι πλησίον σας, σὰς δεικνύουν τὸ ποδαράκι, σὰς κάμουν νὰ θαυμάσετε τὸν βραχίονα, σὰς παρουσιάζουν τὴν μεσίσταν, σὰς ἀποκαλύπτουν δύο σειρὰς λευκοτάτων ὀδόντων καὶ σὰς ἐξακοντίζουν ἐν μακρὸν καὶ ὕγρον βλέμμα, ὅπερ βυθίζεται καὶ θνήσκει ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ σας, καὶ ἀκολούθως ἀπομακρύνονται μὲ θριαμβευτικὸν ὕψος, βέβαιαι ὅτι σὰς ἐκίνησαν ἄνω κάτω τὸ αἷμα.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΠΙ. Α. ΒΑΛΒΗΣ

EUGENE CHAVETTE

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΠΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΙΤΩΝΟΣ

(Πρὸς ἐόρτας τῆς δεκαετηρίδος τῶν γάμων του, τὸ ζεῦγος Ζαχαράκη ἔδωκε μέγα γεῦμα, καθ' ὃ οὗτος ὑπῆρξε περιποιητικὸς ὀλίγον πρὸς τὴν γείτονά του· ἡ κυρία Ζαχαράκη κατέπνιξε τὴν ζηλοτυπίαν τῆς καθ' ὅλην τὴν ἐσπερίδα· ἀλλὰ μόλις ἐπανελθούσα εἰς τὴν συζυγικὴν κλινὴν, βεβαία πλέον ὅτι ὁ ἐνόςος δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ διαφύγῃ — καθόσον μάλιστα τὸν κρατεῖ ἀπὸ μιᾶς πτυχῆς τοῦ ὑποκαμίσου του — ἀφίνει τὴν ἀγανάκτησίν της νὰ ἐκραγῇ.)

Η ΚΥΡΙΑ.—Χαρά στήν ἀσυνειδησίᾳ σου, νὰ νομίζης τώρα ὅτι θὰ μπορέσης καὶ νὰ κοιμηθῇς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλλὰ δὲν βλέπω γιατί νὰ μὴν κοιμηθῶ...
Θὰ εἰπῇς ὅτι ἐφαγα πολὺ, ἀλλὰ ἤπια τρία ποτήρια σφραγίσ-
καὶ τώρα...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ὁ κύριος λοιπὸν ξεχνᾷ τὴν θεία Πρόνοια ποῦ
φέρει τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος καὶ δὲν ἀφίνει τὸν ἐνοχλὸ νὰ
κοιμηθῇ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τί διαβολο ἔχει ἡ θεία Πρόνοια μαζί μου ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἄ ! τὸ ξέρω πῶς ἀδικῶς πλέον τήκομαι.
Ἄλλ' ἂν ἐγένετο αὐτὸ πρὸ δέκα χρόνων, πίστεψε πῶς δὲν
θὰ ξαναγίνετο τώρα ! Ποτὲ δὲν τὸ ἐθαῖζα στὸ νοῦ μου, ὅταν
βγήκαμε ἄλλοτε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν πῶς ἔτσι θὰ ἐρωτάζαμε
τὸν δέκατον χρόνον τῶν γάμων μας. Μοῦ φαίνεται πῶς ἀκόμα
σὲ βλέπω, μὲ τὰ μαῦρά σου, μὲ τὸ τριαντάφυλλο στὴν κουμ-
πότρυπα, ποῦ τὸ παρωμοιάζεις κάθε στιγμῇ, μ' ἐμένα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Εἶχα εἰπεῖ τέτοιον πράγμα ;... Ἐγώ ;...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἄ, βέβαια, ἔτσι εἴστε ὅλοι σας, δὲν εἶνε δυ-
νατὸν νὰ θυμᾶσαι ὅσα μοῦ εἶχες πῇ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐγὼ ὁ-
μως, τὰ θυμοῦμαι... σὰν νὰ σὲ βλέπω, ὅταν φεύγαμε ἀπ' τὴν
ἐκκλησίαν μ' ἔτρωγες μὲ τὰ μάτια... καὶ καὶ τι ματιάζεις τόσο
φλογεραῖς, ὥστε δὲν ἤξερα πειὰ πῶς νὰ φερθῶ. Ἐκείνη τὴν
ἡμέρα κατὰλαθα τί θὰ πῇ μοῦτρο σατύρου ἢ ἀδιαντροπία
ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό σου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Χά ! χὰ ! ἦταν ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σφίξιμο. Τὰ
υποδήματα μάλιστα μ' ἐδασάνιζαν φοικτὰ.

Η ΚΥΡΙΑ. — Τώρα βέβαια μιλεῖς γιὰ υποδήματα, ἀλλ' ἐ-
κείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἔλεγες τίποτε γι' αὐτά. Καὶ στὸ τρα-
πέζι τῶν γάμων, ποῦ θέλησες καλὰ καὶ σώνει, χωρὶς νὰ συν-
ειθίζεται, νὰ καθήσης κοντὰ μου, δὲν ἤξερες πῶς νὰ με περι-
ποιῇσαι... Ὅλ' πῇς βέβαια πῶς δὲν θυμᾶσαι καὶ ὅ,τι εἶπες στὴν
πρόσοι ποῦ ἔγινε γιὰ τὴν νύφη ! Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὠραῖα...
κ' ἐγὼ ἤμουν ὅλη χαρὰ... Ὅλοι ἐκλαίαν... Ἀκόμα θυμοῦ-
μαι τὰ δάκρυα ποῦ ἔσταζαν ἀπ' τὴ μύτη τοῦ πατέρα καὶ
τὴν συγκίνησι τῆς μητέρας... Ὅλ' γαρριμίζονταν οἱ κακόμοι-
ροι ἀπὸ πύργο ἂν φαντάζονταν τί τύχη μὲ περιμένει !... Ὁ
ἴδιος ἐκεῖνος νὰ φερθῇ ἀπόψε μ' αὐτὴ τὴν ἀνανδρία !... Ὡ !
κάμε πάλι πῶς παραξενεύεσαι γιὰ ὅ,τι λέω, αὐτὸ σὲ συμβου-
λεύω... Ὅλοι τὸ παρατήρησαν πόση ἀδιαφορία ἔδειχες σ' ἐ-
μένα· φαίνονται σὰν κανένα πράγμα παραπεταμένο. Ὅλους
ὅσους εἶχαμε προσκαλεσμένους, ἐντρέπονταν γιὰ λογαριασμό
σου, γιὰ τοὺς τρόπους σου ποῦ τοὺς ἔκαμες ἐκείνους μάρτυρας
... Ἰσως μάλιστα γι' αὐτὸ καὶ τοὺς προσκάλεσες ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλλ' ἐσύ δὲν εἶχες κάνει τὰς προσκλήσεις ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐρηγνυμένη. — Διόλου, κύριέ μου !... Ὅλ' ἤσαν
ἐκείνοι νὰ υποστηρίξῃς ὅτι ἐγὼ ἐπροσκάλεσα ἐκείνη τὴν νέα
τὴν Ἰωσηφίνα Δουκεδράϊ ;... Ναι, ναι, θὰ μοῦ πῇς, τὸ ξέρω,
πῶς τὴν ἔφερε ὁ ἀδελφός της χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς. — Τὸ
εἶπε καὶ μπροστὰ μου, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, — ἀλλὰ δὲν εἶμαι
τόσο ζῶς, ὥστε νὰ μὴν ἐννοῶ πῶς εἶχατε προσυμφωνημένα
τὰ πράγματα οἱ τρεῖς σας ! — Ἄ ! ὠραῖο πρόσωπο παίξει,
αὐτὸς ὁ ἀδελφός !... Αὐτοῦ ταιριάζει κανεὶς νὰ πῇ : Κατὰ
τὸν ἀδελφὸ κ' ἡ ἀδελφὴ ! Γιατὶ πολὺ τιποτένια πρέπει νὰ ἦνε
αὐτὴ ποῦ μπαίνει στὰ σπήτια χωρὶς νὰ τὴν προσκαλοῦν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐν ἀσημένιᾳ. — Τέλος πάντων, θὰ κοιμηθῶμε ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἀλλὰ δὲν σ' ἐμποδίζω νὰ κοιμηθῇς, νομίζω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ βυθίζεται ἐντὸς τοῦ προσκεφαλαίου.

[Στιγμὴ σιγῆς].

Η ΚΥΡΙΑ. — Γνωρίζω μὲ τί σκοπὸ ἦλθε ἐδῶ αὐτὴ ἡ Ἰω-
σηφίνα ! Ἦλθε νὰ ἰδῇ ἂν θάχῃ καλὸ νοικοκυριό, ἂν τὴν πά-
ρῃς σὲ δεῦτερο γάμο. Ὡ ! λίγο ἔχει νὰ περιμένῃ ! Μ' αὐτὰ
ποῦ τραβῶ, δὲν ἔχω πολὺ ἀκόμη νὰ ζήσω· σιωπαίνω, ἀλλὰ
κάθε βδομάδα στενεύω τὰ φορέματά μου... πλέω μέσ' τοὺς
κορσέδες μου. — Τότε θὰ μπορῇ νὰ γίνῃ κυρία ἐδῶ. — Τὴν
ἐβλεπα χθὲς ποῦ ἔκανε ἐπιθεώρησι τῶν ἀσημικῶν μου. Ἄν
ἦτον τρόπος θάξυνε μὲ τὸ μάτι τὰ ψηφία τοῦ ὀνόματός μου
καὶ θὰ χάραζε τὰ δικά της.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐκνευρισμένος. — Ὡ Παναγία μου !...

Η ΚΥΡΙΑ. — Στριφογυρίζεις βέβαια σὰν βελόνα στὸ κρε-
βάτι ὅταν ἀκούς γι' αὐτή, τοῦτε φθάνει γιὰ νὰ προδοθῇς μό-
νος σου — Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι ! ἤθελα νὰ τῷ ἐβλεπα στὴ
θέσι μου, αὐτὸ θὰ ἦναι ἡ τιμωρία της. — Ἄν ἀγαπᾷς πη-
γαίνω μάλιστα αὔριο σ' ὅλους μου τοὺς ἐμπόρους νὰ παραγ-
γεῖλω νὰ τῆς ἀνοίξουν ἀπὸ τώρα πίστωσι !

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐν ἀναθρασμῷ. — Σατανᾶ ! ἐσύ, γυναῖκά μου,
εἶσαι ἱκανὴ νὰ κολλάσῃς ἄγιο !...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἄ ! θέλεις τώρα νὰ υποστηρίξῃς ὅτι σὲ συκο-
φαντῶ, ἐπειδὴ βλέπω τὰ πράγματα ὅπως εἶνε... Σ' ἐσυκοφάν-
τησα ἴσως καὶ γιὰ τὴ Σωσάνα τὴν ὑπηρετριά μας, ὅταν τὴν
ἐδιώξα καὶ σ' ἐκάλεσε στὸ δικαστήριον γιὰ ὅσα τῆς εἶπα καὶ
τῆς πρόσβαλα, ἔλεγε, τὴν ὑπόληψιν. — Τὴν ὑπόληψιν !... Τί
λόγος ! Ὁ πταισματοδότης σὲ καταδίκασε στὰ ἔξοδα τῆς
δικῆς μόνο· ἴσως καὶ θὰ σὲ φυλακίσει· ἐθαλές γνώσι βέβαια
καὶ ἔμαθες νὰ μὴν πηγαίνῃς πλέον κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ
στὸ μαγειρείο, νὰ ζητᾷς χλιαρὸ νερό γιὰ τὸ ξύρισμα. — Σὰν
νὰ ἦνε ὑποχρεωμένη νὰ κάνῃ καὶ τὴν ὠραία μία ποῦ ἔχει ἀ-
νάγκη νὰ κεράϊζῃ τὸ ψωμί της... Σὲ ξέρω ὅτι ποθεῖς ὅλα ὅσα
ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡθικῆς πρέπει ν' ἀποφεύγῃ !... Πῶς ἔχεις τὴν
τόλμη νὰ μὲ βλέπεις καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κατὰ πρόσωπο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ στρέφει τὴν ρίνα πρὸς τὸ μεσότοιχον.

Η ΚΥΡΙΑ. — Χρειαζέται ὀλίγο περισσότερη ντροπὴ γι' αὐ-
τό. Ἄ ! ἂν ἡ λατρευτὴ σου ἡ Ἰωσηφίνα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐξάλλος. — Γιὰ τὸ Θεό, εὐλογημένη, ἄφῃσέ με
νὰ κοιμηθῶ· ἔχεις αὔριο μιὰ μέρα στὴ διαθεσί σου νὰ μοῦ
πῇς ὅ,τι ἀνοησίες θέλεις.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καλὰ, ἔστω ἓνας ἄνθρωπος ἐντιμὸς ὑπερ-
σπίζεται τὸν ἑαυτό του... οἱ ἐνοχοὶ μόνον σιωποῦν, ἀπὸ
φόβο μήπως καὶ προδοθῶν.

[Νέα στιγμὴ σιγῆς].

Η ΚΥΡΙΑ, ἐρηγνυμένη αἴφνης μετὰ μανίας. — Ὅχι, ὄχι,
ὄχι, δὲν σιωπαίνω !... Ὅταν παραδέχεσαι τὰ πράγματα ὡς
ἀληθινὰ, ἀπορῶ μὲ τί μοῦτρα θέλεις νὰ μὲ κάνῃς νὰ σιωπήσω
... Καὶ τὴν γλῶσσά σου νὰ μοῦ κόψῃς, θὰ φωνάζω !... Ἐμπρός,
δοκίμασε λοιπὸν νὰ μοῦ τὴν κόψῃς· ἐσύ ὅλα εἶσαι ἱκανὸς νὰ
τὰ κάνῃς !

Ο ΚΥΡΙΟΣ, μὲ ὑπόλοιπὸν τι ψυχραιμίας. — Ἦ νόχτα ἐ-
γινε γιὰ νὰ κοιμηθῇ ὁ κόσμος καὶ ὄχι γιὰ νὰ κόβῃ γλῶσσας.

Η ΚΥΡΙΑ. Εἶνε βέβαια ἡ Ἱερὰ Κιβωτός, ἡ Ἰωσηφίνη του,
καὶ δὲν ποῖπει κανεὶς νὰ μιλῇ γι' αὐτήν ! Σὰν νὰ μὴν ἦτο
πλασμένη ὅπως ὅλοι μας, ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστά... καὶ μαλι-
στα ἀπὸ ὀστά !... Τὴν περιεποιήθηκα ἀρκετὰ λοιπὸν στὸ
τραπέζι ;... Ἐφῆρες πῶς μ' ἀρέσουν τὰ πουλιά καὶ ἐπίτηδες
τὰ πρόσφερες σ' ἐκείνη... ναι, κύριε, τῶκανες ἐπίτηδες, γιατί
σ' ἐβλεπα καὶ χαμογελοῦσες ὅταν τῆς τᾶδινες. Ὑστερ' ἀπὸ

τέτοια προσβολὴ ἀδύνατο. ἐννοεῖται, νῆαζα τίποτα στὸ στόμα μου... ὦ! ὄχι... Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὸ τραπέζι μου ἐκείνη, ποῦ τολμοῦσε νὰ κατηγορῇ καὶ τὸ γλυκισμὰ μου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ἀπ' ἐναντίας, τὸ ἐπαίνουσε.

Η ΚΥΡΙΑ.— Καὶ ποῖος τῆς ζήτησε τοὺς ἐπαίνους τῆς, τῆς ἀθλίως;... Ἄ! ἐκὰτ' χρόνους νὰ ζήσω, θὰ ἔχω πάντα νὰ θυμᾶμαι αὐτὴ τὴν διαγωγὴ σου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, μετ' εἰρωνείας.— Ἐκὰτ' χρόνους!... Πρὸ ὀλίγου ἔλεγες πῶς λίγο ἀκόμα ἔχεις νὰ ζήσης.

Η ΚΥΡΙΑ.— ὦ μὴ τρέμεις, ἂν ἀκούς ἐκὰτ' χρόνους!... τὸ φέρνω μόνο γιὰ παραδειγμα· τώρα νῆαζα ἐμπρὸς μου τὸν τάφο, θῆκεψα μέσα καὶ θῆδινα τέλος στὰ βᾶσανά μου. Τότε θὰ ἦσαι ἐλεύθερος νὰ πάρῃς τὴ θεατρίνα σου!... Καὶ δὲν εἶνε σωστὴ θεατρίνα, μιὰ νέα ἐτοιμὴ πάντοτε νὰ δείχνεται στὸν κόσμον, καὶ ποῦ χωρὶς τίποτε κανεῖς νὰ τῆς ζητῇ, ἀρίνει τὸ τραπέζι καὶ στρώνεται στὸ πιάνο γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ ὁὐδ' ἡμέραν ἀράχνης καὶ τὴν ἄνοστή τῆς τῇ φωνῇ;... Ἄν ξεκολλοῦσες λίγο τὰ μάτια ἀπὸ πάνω τῆς θῆλεπες πῶς ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι πνίγονται στὰ γέλοια ἀπ' τὰ νιαουρίσματα τῆς... ἀλλὰ δὲν τὰ εἶδες αὐτά... πετοῦσες στὰ οὐράνια ὅταν ἡ ἀναίδης ἐτόλμησε νὰ σοῦ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς μὲ τὸ ξεσχισμένο τῆς τραγοῦδι:

Τὸ ὄνομα ἐκείνου ποῦ λατρεύω
Μέσ' ὅσῃν ψυχῇ μου εἶνε σκαλισμένο.

Δὲν τῆς ἔλειπε πλέον παρὰ νὰ σοῦ χάιδε μετ' ὁ χέρι τῆς τὸ κεφάλι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Λάθος ἔχεις, τὸ τραγοῦδι ἔλεγε: «Τὸ ὄνομα ἐκείνης ποῦ λατρεύω», καὶ ἡ δεσποινὶς Δουκοῦδρ' ἔτσι τὸ εἶχε πῆ... καὶ εἶχε ἀκούσει.

Η ΚΥΡΙΑ.— Κάνε με τώρα πῶς εἶμαι καὶ κουφὴ!... Μοῦ φαίνεται πῶς τὴν βλέπω ἀκόμα μπροστὰ μου ὅταν ἔλεγε: ἐκείνου, μετ' ὁ ξερὸ τῆς χέρι, τὰ θελά τῆς μάτια... καὶ τὸ στόμα τῆς τὸ τόσο, σὰν σπηλιά... Ἐνὰ μόνο ἀπορῶ, πῶς ὑπάρχουν ὄντα τόσο ἐπαίσχυντα, ὥστε νὰ τολμοῦν νὰ προκαλοῦν τοιοῦτοτρόπως ἕνα ἄνθρωπο πνιγμένο, μπροστὰ σὲ εἰκοσι πρόσωπα!... Ὅλοι μ' ἔβλεπαν μετ' ὁ λύπη, ὅταν στὸ ἐκαρτέ, κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ ποῦ ἐπαναλαμβάνανε μετ' ὁ ξαδιάντροπά τῆς τσακίσματα: «Παίρνω τὴν κοῦπά σας!» Τὸ χαρτὶ δηλαδὴ ποῦ ἔχει σχῆμα καρδιάς!... Ναι, θῆλεπες τί κακὴ ἐντύπωσι ἔκανες στοὺς ἄλλους, ἂν δὲν ἦσαν ἀφοσιωμένοι στὸν ἄγγελό σου ποῦ σ' ἔκλεβε... γιατί μάθε ὅτι σ' ἔκλεβε... δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῇς πῶς μιὰ φορὰ πιάσθηκε μετ' ὁ τέσσαρες δάμες καρὸ στὸ χέρι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Αὐτὸ θὰ σὲ μάθῃ νὰ μὴν ἀφίνης ἄλλοτε τὸν μικρό μας τὸν Παῦλο νὰ ἐγγίξῃ τὰ χαρτιά τῆς σάλας: τὰ εἶχε κάνει ὅλα ἄνω κάτω, διότι ἔπαιζε μ' αὐτά.

Η ΚΥΡΙΑ.— Ἄ! κακομοίρη μου, δὲν τὸ περίμενα νὰ μιλήσῃ ἔτσι γιὰ τὸ γυνὸ σου! Λοιπόν, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇς μιὰ τοῦ δρόμου, ὑποστηρίζεις πῶς τὸ καὶμένο τὸ παιδί, τισσάρων χρονῶν νήπιος, ἐγίνε ἀπὸ τώρα χαρτοκλέπτης καὶ κάθετα νὰ φτιάχνῃ σειρές!

Ο ΚΥΡΙΟΣ λυσσωδῶς.— Ἄ! τὸ πᾶνγμα καταντᾷ ἀνυπόφορο!... χριστιανὴ μου, θὰ μετ' ὁ τρελλάνης!

Η ΚΥΡΙΑ.— Τόσῳ τὸ καλλίτερο! καλλίον τρελλός, παρὰ πατέρης ἄσπλαγγνος!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει.— Ἀκούσε, ἀρχιεπὴ, νομίζω, ἦτον ἡ ὑπομονή μου!... Ναι ἢ ὄχι;... γιὰ τελευταία φορὰ - Ἐννοεῖς - νὰ - μετ' ὁ ἀφήσης - νὰ - κοιμηθῶ;

Η ΚΥΡΙΑ ζωηρῶς.— Ποτέ! Μέχρι τελευταίας πνοῆς, θὰ φωνάζω! (Ὁ κύριος Ζαχαράκης ὁρμᾷ ἔξω τῆς κλίνης μετὰ σπουδῆς.) Ποῦ πᾶς;

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐνδύμενος μετὰ σπουδῆς.— Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ στὸ ξενοδοχεῖο!

(Ἐκ τῶν Δραματίων τῆς Ἀρετῆς.)

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος ἡ' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἡ Δεσφύνη.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖον ἡμῶν, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπα-
ναθίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν γροῖαν διὰ
τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιδιδωδὴ οὐσίαν
περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον
τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶ-
ται ἐκαστὴ φιάλη δραχμὰς ἑπτὰ. (Διὰ τὰς ἐπαρ-
χίας δραχ. 8).

Τὸ μέχρι τοῦδε ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πωλούμενον μυθιστόρημα

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πωλῇται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων ἀντὶ **Λεπτῶν 10.**

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακαινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλως ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποῦ τοῦ στοιχειο-
τήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῶν τεχνίτης κ. Μηλιάδης, ἀναλαμβάνει οἰκονομικὰς τυπογραφικὰς ἐργασίας, ὑποσχόμε-
νον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικάς.